

Вогняна фантазія

Олесь Бердник

Діалог

Я іду на полонину,
Поміж трави і ялиці.
Запалю в нічну годину
Буйну ватру-вогневицю.
Сам очищусь над багаттям,
Задихнусь племінним шалом...
Хмари, грозами багаті,
Наді мною пройдуть шквалом.
Грізно їстиме вогнище
Сосни, буки і смереки.
Я почую голос віщий —
Тихий, рідний і далекий...
Я збагну, що чую мову
Несказанну, полум'яну...
Ніжне слово, дивне слово
До душі мені дістане...

Вогонь

Чом прийшов у дикі гори?
Що почути хочеш нині —
Чи пораду в лютім горі
Чи вдоволення на днину?

Я

Ні вдоволення не хочу,
Ані горя не розраю,
Бо в земній тіснині очі
Шлях шукати не бажають!

Вогонь (весело)

Та якої ж стежки-шляху
Хоче смертний розшукати
Серед бруду, серед праху,
Де не можна запалати?

Я (з надією)
Дай же раду і надію
На чарівне воскресіння!
Вже давно про диво мрію
У невпинному борінні!

Вогонь (суворо)
Я один даю свободу
Від безсилля формування,
Нищу зорі і народи
Для казкового світання.
У моїм багрянім лоні
Все згоряє, все зникає,
Лише стогони агоній
Я лишаю в цьому краї!
Запали ж кільцевий племінь,
Зупинися серед нього,
Скинй примари, йди додому
Крізь палаючу дорогу!

Я (розгублено)
Що залишиться від мене
З того, що ось нині маю?
У багатті у шаленім
Чи себе я відшукаю?

Вогонь (переможно)
Те, що маєш, безупину
З рук, із пам'яті втікає...
Тож затям собі віднині —
Вічне те, чого немає!

Я (зважуюсь)
Розгортайся, любий вогню,
Щоб аж небо пломеніло!
Заглуши останній стогін —
Жалюгідний голос тіла...

Чорногора
Серпень 1972 р.